

La indignació

Em permetran que, contra els meus hàbits en aquesta pàgina, faça una ràpida ressenya de la matèria del cabreig, limitant-me a un dels darrers números d'aquest mateix setmanari. En el número del 4 de maig ja hi hauria matèria suficient. "Lerma, entre l'AVE i la paret", diu l'editorial, i vol significar que per al govern de Madrid, que és qui té la sobirania dels duros, al País Valencià no hi ha res prioritari, ni TGV, ni corredor del Mediterrani, ni res de què es pugui parlar. "Pel parc que ens toca", és un article on ens expliquen que no ens toca parc: tenim, a València, els terrenys buits al centre de la ciutat, terres de la Renfe, però València no és Madrid –només la nova estació d'Atocha: 22.000 milions, i desenes de milers de milions més en corredors verds, parcs Juan Carlos I, M-30, i M-40 i el que faça falta–, ni és Barcelona, ni és Sevilla. És una ciutat perduda en el blau, en l'arròs i en els accents, on enterrar una via costa onze anys, fer un simple bypass quinze anys, i la Renfe no amolla els terrenys del parc, ni fa estació nova, ni ens ha tocat ni ens tocarà cap porció del pastís. "Un espasme reivindicatiu", diu J.J. Pérez Benlloch que és el resultat de les visites dels polítics valencians a Sevilla, que, en veure tanta meravella, "s'han adonat de l'orfandat valenciana". ¿És que no ho sabien, per Sant Vicent i per tots els sants, no ho sabien? ¿Han hagut d'anar a Sevilla –on jo no aniré fins que tanquen l'Expo, per una qüestió d'estètica– per saber el que està passant? ¿Tants anys viatjant de gorra, i encara no ho havien vist?

I si algú pensava que això s'acabaria amb el 92, ja pot anar baixant de la burra. Resulta que, segons el mateix número passat d'EL TEMPS, el senyor secretari de planificació del Ministeri d'obres públiques, en presentar el Programa post-92, explica que "des del punt de vista de la dimensió i el compromís polític necessari, les grans operacions d'estat seran efectua-

des a Madrid i a Bilbao". Les grans operacions són efectuades de manera permanent a Madrid, i de manera alternant a Sevilla, Barcelona i Bilbao. Les petites operacions, es reparteixen una mica pertot: Sòria, Lugo, València, Jaén, Zamora, amb gran avantatge relatiu per Lugo, Jaén, Zamora i Sòria: i qui no s'ho crega, que viatge, que mire, compare, i si troba una ruïna pitjor, que la compre.

No sé, per exemple, en quina altra part de l'estat que paguem, hi deu haver una carretera amb el trànsit de la N-340 entre Elx i Tortosa, que no l'hagen transformada en autovia, o almenys no l'hagen tret de l'interior de les poblacions: comproven la travessia d'Oliva o de Castelló, que és cosa fina. I mentrestant, tota l'alta Meseta i regions adjacents cap al sud, el nord, el sud-est i el nord-est s'han cobert de milers de quilòmetres d'unes carreteres que en diuen autovies, i que són autopistes gratuïtes. El peatge de Puçol a Castelló costa 680 pessetes, per 47 quilòmetres: un privilegi. De Talavera a Càceres, vostè va per autopista gratis, paga l'estat (nosaltres), i damunt els extremenys diuen oficialment que els catalans els exploten. A Albacete, ja fa anys que els han fet un magnífic desviament en forma d'autopista –gratis–, i em sembla de primera que siguin tan moderns. A Castelló, on la travessia costa mitja hora quan hi ha sort, ara diuen que parlen que han començat a preveure que acceleraran la redacció del projecte, i amb rapidesa inaudita es mostren disposats a començar les obres en dos o tres anys. Quant a les carreteres secundàries, jo li explique a la gent que les de Càceres, Huesca o Palència són molt més bones que les nostres, i no s'ho creuen: ¿no són ells els pobres i nosaltres els rics? La resposta és: no. Las Hurdes (que era com l'extrem de la lepra de la misèria) és ara, per acció de govern, una comarca to-

talment nova, infinitament més pròspera que l'Alt Maestrat, posem per cas. Sort que tenen. I a la província de Càceres o a la de Jaén, hi ha tants "Paradores Nacionales" –restaurats o construïts pel govern– com en tot el conjunt dels Països Catalans. Deu ser que ací som ja massa rics, i només hem de pagar.

Parlem de trens, ja que l'AVE ("The train in Spain is money down the drain" escriu un titular del *Time*, recordant allò de *My Fair Lady*, o siga que "el tren (¡AVE!) a Espanya són diners llançats a la claveguera"), se'ns ha endut el 80% de totes les inversions ferroviàries de l'estat durant quatre anys. ¿Quin itinerari important –tan important com València-Barcelona– té encara via simple, i els trens s'han d'esperar a creuar-se com al segle passat, i les vies tallen i trenquen les ciutats com a la mateixa València, Castelló, Tortosa o Tarragona? Pugen vostès en un tren de la Renfe i miren el mapa de vies que hi ha a les plataformes dels expressos, i després ja em diran de quin mal estem morint. Ens estem morint de pura fama de rics (falsa), i de pura pràctica i pensament d'impotència (certa). Ens estem morint de pura incapacitat ideològica, mental i política, de pura incoherència i burreria que ens fa aparèixer als ulls del poder –l'autèntic: la sobirania dels duros estatals– com algú que ni plora ni mama, i per tant no cal prestar-li la menor atenció. Madrid no necessita plorar per mamar. Sevilla, Barcelona i Bilbao (vull dir Andalusia, Euskadi i Catalunya), han descobert la pràctica de les diverses maneres de plorar, o de fer respecte. Ací només hem descobert l'eliminació dels accents i la paela gegant. I el PSOE, la marxeta de cada dia. Potser ara, si viatgen i s'indignen, descobriran entre tots alguna cosa més. Però m'estranyaria.

Joan F. Mira